

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobkyně: A. H. A.
st. přísl. X
pobytem X

proti

žalované: Policie České republiky
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
odbor cizinecké policie
sídlem Kounicova 24, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2024, č.j. KRPB-245911-71/ČJ-2023-060022-Z

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobkyně se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2024, č.j. KRPB-245911-71/ČJ-2023-060022-Z (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobkyně podle ustanovení § 129 odst. 7 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č.

326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“) za účelem předání do jiného členského státu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále také jen „nařízení Dublin III“, a to o dobu 42 dnů, tedy do dne 19. 4. 2024.

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla následující skutečnosti. Žalovaná shrnula, že žalobkyně byla dne 7. 12. 2023 zajištěna dle ustanovení § 129 ZPC za účelem předání podle nařízení Dublin III do Rumunska, které přijalo svou odpovědnost a dne 15. 12. 2023 zaslalo akceptaci s přijetím žalobkyně zpět na své území. Žalovaná shrnula, že dne 4. 1. 2024 bylo žalobkyni doručeno rozhodnutí Ministerstva vnitra (OAMP) o jejím přemístění a předání do Rumunska, kde je žadatelkou o mezinárodní ochranu. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze dne 10. 1. 2024 současně s návrhem na přiznání odkladného účinku. V případě, že soud nevyhoví návrhu na přiznání odkladného účinku, skončí odkladný účinek žaloby a dnem následujícím po dni nabytí právní moci usnesení o nepřiznání odkladného účinku žalobě se v souladu s nařízením rozbíhá lhůta šesti týdnů k přemístění žalobkyně do jiného členského státu. Jelikož krajský soud do dne 16. 1. 2024 nerozhodl, bylo zajištění žalobkyně prodlouženo o 42 dnů, tj. do dne 8. 3. 2024 (rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 26. 1. 2024).
3. Žalovaná dále odkázala na ustanovení § 129 odst. 4 ZPC. Podle názoru žalované byly všechny podmínky pro zajištění žalobkyně splněny. Žalobkyně pobývala na území ČR bez cestovního dokladu a povolení k pobytu či víza neoprávněně. Žalovaná podrobně odkázala na právní úpravu obsaženou nařízením Dublin III. Hodnotila především podmínku existence tzv. vážného nebezpečí útěku a dovodila, že žalobkyně vstoupila na území ČR bez cestovního dokladu a bez víza, pobývala tu tedy neoprávněně, a zohlednila též její předchozí jednání, kdy požádala na území Rumunska o udělení azylu, ale nesetřvala tam a cestovala dále do EU, konkrétně do Německa.
4. Dále žalovaná dospěla k závěru, že v jejím případě není možno uložit zvláštní opatření podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců. Nemá ani adekvátní finanční prostředky, nezná český jazyk (mluví jen amharsky a tigraysky) a nemá tu zajištěno žádné zázemí. Existuje v jejím případě nebezpečí ze zmaření účelu předání do příslušného členského státu EU, neboť vyjádřila svou jasnou vůli pokračovat do Německa. Do Rumunska se vrátit v žádném případě nechce. Hrozilo by nebezpečí zmaření jejího předání do Rumunska.
5. V rámci rozhodování o prodloužení zajištění se žalovaná znovu zabývala tím, zdali je předání do jiného členského státu potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života. Žalovaná se věnovala otázce, zda v Rumunsku nejsou systémové nedostatky v azylovém systému. Zdůraznila, že Rumunsko je povinno dodržovat své lidskoprávní závazky a nebylo vydáno žádné rozhodnutí, které by deklarovalo v Rumunsku tzv. systémové nedostatky. Ani žalobkyně sama neuvedla žádné skutečnosti, které by zavdávaly důvody, pro které by se nemohla vrátit zpět do Rumunska. Žalovaná zkoumala poměry v příslušném členském státě na základě Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023.

Žalovaná k systémovým nedostatkům uzavřela, že nemá důvod se domnívat, že by žalobkyni v Rumunsku hrozilo nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k přijímacím podmínkám v tomto členském státě a proceduře vedení azylového řízení.

6. Konečně žalovaná posoudila zajištění jako přiměřené sledovanému účelu a osobním poměrům žalobkyně a odůvodnila prodloužení doby zajištění ve smyslu lhůt upravených nařízením Dublin III. Konkrétně odkázala na ustanovení čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, podle něhož nesmí doba zajištění v celkovém součtu přesáhnout šest týdnů od vyhovění žádosti o převzetí zpět do Rumunska, tedy původně ode dne 15. 12. 2023 do dne 26. 1. 2024. Dne 4. 1. 2024 bylo Ministerstvem vnitra (OAMP) předáno žalobkyni rozhodnutí o jejím přemístění do Rumunska. Dne 10. 1. 2024 žalobkyně podala žalobu společně se žádostí o přiznání odkladného účinku této žalobě proti rozhodnutí o přemístění do Rumunska. Do dne vydání napadeného rozhodnutí však soud o této žalobě nerozhodl. Dne 12. 2. 2024 přiznal krajský soud odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí o jejím přemístění do Rumunska. Nově se lhůta šesti týdnů k přemístění žalobkyně bude počítat od konečného rozhodnutí soudu o žalobě. Jelikož však do dne vydání napadeného rozhodnutí, tj. do dne 8. 3. 2024, nebylo soudem rozhodnuto ve věci samotné žaloby proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění, podmínky pro zajištění žalobkyně dále trvají.
7. Jelikož byla žalobkyně na základě předcházejícího rozhodnutí (druhého prodloužení zajištění) zajištěna do dne 8. 3. 2024, stanovila žalovaná dobu prodloužení zajištění o 42 dnů, tj. do dne 19. 4. 2024, aby nemohla být překročena doba šesti týdnů ode dne rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o přemístění plynoucí z čl. 28 odst. 3 Nařízení Dublin III. Takto stanovená doba zajištění bude využita jen tehdy, nepodaří-li se realizovat předání v době kratší.

III. Žaloba

8. Žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a nezákonné, a to z následujících důvodů. Žalobkyně především namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaná opakovaně nepopsala dostatečně konkrétní kroky činěné za účelem realizace předání a stanovením doby prodloužení zajištění o 42 dnů překročila meze správního uvážení. Žalovaná opakovaně prodlužuje zajištění žalobkyně bez dostatečného odůvodnění, a tím ji také uvádí do nejistoty a vystavuje ji stresové situaci.
9. Žalobkyně uvedla, že by v případě užití mírnějších donucovacích opatření plně respektovala veškerá uložená opatření a nacházela by se v Pobytovém středisku Bělá Jezová. Z žádných skutečností nevyplývá, že by u žalobkyně hrozilo vážné nebezpečí útěku. Žalobkyně by vyčkala rozhodnutí o přemístění, ale chtěla by zůstat v ČR a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany zde. Na žalobkyni je třeba hledět jako na žadatele o mezinárodní ochranu, na nějž se tím pádem nemá vztahovat zákon o pobytu cizinců.
10. Žalobkyně namítla systémové nedostatky v Rumunsku, neboť ve vztahu k tamějšímu azylovému systému jsou evidovány opakované stížnosti. Rumunsko teprve čerstvě začalo přijímat zpět žadatele o mezinárodní ochranu. Žalobkyně dále namítla, že

žalovaná měla zvážit aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Odkázala na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 4. 10. 2018, Fathi, C-56/17. V Rumunsku nebyl přítomen tlumočník u podání žádosti o mezinárodní ochranu, a proto žalobkyně nevěděla, že podala žádost o mezinárodní ochranu. To představuje závažný důvod domnívat se, že rumunské azylové řízení trpí systémovými nedostatky, které s sebou nesou riziko špatného zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv EU. Bylo tedy povinností žalovaného se pečlivěji zabývat situací žadatelů navracených do Rumunska v rámci dublinského řízení.

11. Ke sledovanému účelu zajištění se úzce váže i přípustná délka jeho trvání, kdy neznamená, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění či předání lze pokaždé prodlužovat až na maximální dobu zajištění pouze s odkazem na to, že trvají obavy, že by mohl mařit výkon správního vyhoštění či předání. Je také nezbytné, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností v odůvodnění rozhodnutí vyhodnotil, jaké všechny úkony bude pravděpodobně nutné provést k přípravě realizace správního vyhoštění či předání konkrétní osoby, a upřesnil svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkolů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince), přičemž musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, a nikoliv paušálním odhadem.
12. Žalovaná se v napadeném rozhodnutí nezabývala důvody prodloužení zajištění a ani neprokázala jejich trvání. Nadto napadené rozhodnutí žalované není individualizované. Žalovaná vycházela z týchž informací jako při vydání původního rozhodnutí o zajištění.
13. Dále měla žalovaná zohlednit možnost aplikace mírnějších opatření, a to v duchu principu minimalizace zásahů do osobní svobody v případě zajištění cizinců za účelem vyhoštění. K zajištění lze přistoupit tehdy, pokud mírnější donucovací opatření nebudou dostatečně účinná, přičemž rozhodnutí o zajištění musí být proporcionální ve vztahu k poměrům dotčeného cizince.
14. V dalších námitkách žalobkyně poukazovala na to, že si měla žalovaná opatřit nové podklady pro rozhodnutí, a ne vycházet z týchž podkladů jako v případě prvotního zajištění. Žalobkyně namítla, že zajištění cizince nesmí být svévolné a délka každého zajištění nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné ve vztahu ke stanovení doby prodloužení zajištění.
15. Z uvedených důvodů navrhla žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí. Kromě toho též navrhla, aby soud přiznal její žalobě odkladný účinek.

IV. Vyjádření žalované

16. Žalovaná shrnula skutkový stav věci a postup policie v tomto případě. K jednotlivým námitkám uvedla, že žalobkyni bylo prodlouženo zajištění za účelem předání na základě jednoznačně zjištěné skutečnosti, že podala dne 28. 11. 2023 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku. K tvrzení žalobkyně, že je na ni třeba hledět jako na žadatelku o mezinárodní ochranu, žalovaná ve shodě s tímto tvrzením na žalobkyni

hledí jako na žadatelku o mezinárodní ochranu. V čem ovšem žalovaná nesouhlasí, je ta část její námitky, ve které tvrdí, že projevila požádat o mezinárodní ochranu v České republice.

17. K námitce stran posouzení toho, zda by v případě žalobkyně postačovalo uložení zvláštního opatření ve smyslu § 123b ZPC, žalovaná uvedla, že se této otázce věnovala s náležitou pečlivostí, přičemž neshledala důvody pro užití zvláštních opatření a naopak shledala v případě žalobkyně vážné nebezpečí útěku. Žalovaná pak své závěry v tomto směru poměrně podrobně rozvedla v žalobou napadeném rozhodnutí.
18. Ohledně tvrzených systémových nedostatků v rumunském azylovém systému žalovaná uvedla, že si je svých povinností v tomto ohledu vědoma a náležitě se této otázce věnovala v napadeném rozhodnutí, které je v tomto ohledu přezkoumatelné.
19. K námitce žalobkyně ohledně stanovení lhůty prodloužení zajištění žalovaná uvádí, že v napadeném rozhodnutí (s. 7) je podrobně popsáno, na základě jakých skutečností a podle kterých právních předpisů bylo přikročeno k prodloužení zajištění žalobkyně o 42 dnů. Účel zajištění žalobkyně stále trvá, neboť probíhá soudní přezkum rozhodnutí o jejím přemístění.
20. Nakonec žalovaná nesouhlasí ani s námitkou, že při rozhodování o prodloužení doby trvání zajištění vycházela toliko z podkladů, na nichž založila již své prvotní rozhodnutí. Žalovanou bylo zjištěno, že žalobkyně dne 10. 1. 2024 podala žalobu proti rozhodnutí o předání do Rumunska, včetně návrhu na přiznání odkladného účinku této žalobě, a že ještě v den vydání napadeného rozhodnutí (8. 3. 2024) nebylo o tomto podání soudem rozhodnuto. Na podkladě shora uvedeného má žalovaná za to, že napadeným rozhodnutím nebylo nepřiměřeným způsobem zasaženo do práv žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud předně konstatuje, že ačkoliv žalobkyně (a to již potřetí) i v případě nynějšího třetího prodloužení svého zajištění navrhla přiznání odkladného účinku žalobě, krajský soud o tomto návrhu samostatně nerozhodoval. Důvodem je konstantní názor judikatury krajských soudů ve věcech zajištění, že v tomto krátkém a koncentrovaném řízení rozhodovaném ve lhůtě několika málo dnů není z povahy věci místo pro zatímní řešení poměrů zajištěné osoby. Judikatura zastává tento právní názor i přesto, že zákon sám podání návrhu na odkladný účinek nevylučuje (viz k tomu blíže např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 7. 2023, č.j. 33 A 1/2023-31). Konec konců, ani Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti z obdobných důvodů žalobkyni odkladný účinek nepřiznal (srov. usnesení NSS ze dne 14. 3. 2024, č.j. 5 Azs 38/2024 – 30).
22. Žaloba **není důvodná**.

23. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil, že žalobkyně byla dne 6. 12. 2023 zajištěna po svém zadržení na základě zákona o Policii ČR a ve správním spisu je založen záznam ze systému EUODAC, z něhož plyne, že žalobkyně podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku dne 28. 11. 2023. Uvedla, že v ČR nechce žádat o udělení mezinárodní ochrany. Při podání vysvětlení byla žalobkyně mj. dotazována na důvody svého odchodu z Rumunska s tím, zda tam nedocházelo k nelidskému či ponižujícímu zacházení ze strany rumunských orgánů, což žalobkyně nepotvrdila a uvedla, že chtěla prostě pokračovat do Německa a do Rumunska se vrátit nechce. Ke své finanční situaci uvedla, že má asi 350 EUR. K obsahu protokolu o podání vysvětlení výslovně uvedla, že všemu porozuměla. Při podání vysvětlení dne 7. 12. 2023 též uvedla, že se dohovolí amharsky a tigraysky. Ve správním spisu je založena Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 Azylový systém (Rumunsko). Podle sdělení Ministerstva vnitra ze dne 15. 12. 2023 byla české straně téhož dne doručena akceptace přijetí žalobkyně zpět do Rumunska. Ve spisu je dále založeno oznámení Ministerstva vnitra (OAMP) ze dne 26. 1. 2024 o průběhu dublinského řízení, z něhož vyplývá, že žalobkyně podala dne 10. 1. 2024 žalobu proti rozhodnutí o přemístění do příslušného členského státu a spolu s ní též návrh na přiznání odkladného účinku, o němž k datu tohoto oznámení nebylo ještě rozhodnuto. Dále je ve spisu založen úřední záznam o zkoumání důvodů pro zajištění ze dne 26. 1. 2024, podle něhož žalovaná ověřovala stav řízení na portálu Krajského soudu v Praze a v evidencích OAMP a CIS (tisková sestava je připojena). K datu vydání napadeného rozhodnutí je znovu ve správním spisu založena tisková sestava z evidence OAMP (karta žadatele o udělení mezinárodní ochrany), z níž vyplývá, že ke dni 9. 2. 2024 krajský soud ve věci přezkumu přemístění žalobkyně rozhodl o přiznání odkladného účinku. Ve věci samé k datu vydání napadeného rozhodnutí krajský soud nerozhodl.
24. Co se týká rozsahu přezkumu, soud postupoval v souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora EU ze dne 8. 11. 2022 ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid. Z něho je nutno dovozovat, že správní soud má povinnost při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem. V řízení o přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince se proto s ohledem na specifika institutu zajištění neuplatní pravidlo soudního přezkumu v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a správní soud má povinnost identifikovat případné další nezákonnosti zajištění (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 11. 2022, č.j. 34 Az 36/2022-32, č. 4439/2022 Sb. NSS). V uvedených intencích soud přistoupil k posouzení zákonnosti zajištění žalobkyně.
25. Stěžejní podmínkou zákonnosti zajištění cizince je skutečnost, že zajištění sleduje konkrétní účel a že naplnění tohoto účelu je reálné. Dále musí existovat konkrétní zákonem stanovený důvod pro zajištění cizince. Zajištění musí být rovněž nezbytné (nepostačuje mírnější donucovací opatření) a přiměřené (z hlediska své délky). Přitom je nutné, aby správní orgány v průběhu zajištění s náležitou pečlivostí zkoumaly, zda důvody zajištění trvají [viz čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců]. Soud se splněním uvedených podmínek zajištění žalobkyně zabýval a dospěl k níže uvedeným závěrům.

26. Krajský soud na podkladě spisového materiálu a napadeného rozhodnutí neshledal žádnou zásadní vadu ani nedostatek spočívající v naplnění podmínek pro zajištění (účelnost, uskutečnitelnost přemístění, nezbytnost a přiměřenost), k nimž by musel nad rámec žalobních bodů přihlídnout. Bylo bez jakýchkoliv pochyb zjištěno, že žalobkyně je vedena jako žadatelka o udělení mezinárodní ochrany v Rumunsku, bylo s ní zahájeno dublinské řízení, v němž žalovaný po celou dobu trvání zajištění pokračoval, a následně byl zahájen soudní přezkum přemístění. Dne 15. 12. 2023 byla doručena akceptace rumunské strany s přijetím žalobkyně zpět do Rumunska. Nejsou tedy patrné žádné indicie o praktické nerealizovatelnosti přemístění žalobkyně.
27. K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující.
28. Krajský soud přezkoumává zajištění žalobkyně již celkově počtvrté. Již při předchozím přezkumu prodloužení zajištění přezkumu (viz k tomu rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2024, č.j. 33 A 4/2024-25) vycházel krajský soud z toho, že žalobkyně podala žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (OAMP) o svém přemístění do Rumunska. Z toho důvodu zatím nemohlo dojít k naplnění účelu jejího zajištění spočívajícím v jejím předání do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu. Primárně se proto soud soustředil na to, zda trvají důvody pro pokračující zajištění žalobkyně a zda stanovená doba zajištění odpovídá okolnostem daného případu.
29. Touto optikou tedy krajský soud hodnotil nynější žalobní námitky, které jsou ve své podstatě i v tomto případě pouhým pozměněným opakováním argumentů vznesených v předcházejících soudních řízeních. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ani z hlediska srozumitelnosti, ani z hlediska rozhodných důvodů pro druhé prodloužení trvání doby zajištění. Úvaha žalované o trvání důvodů pro prodloužení zajištění se opírá jak o oznámení Ministerstva vnitra (OAMP), tak i o vlastní lustraci rozhodných skutečností. Argumentace obsažená v napadeném rozhodnutí je koherentní a logická. Napadené rozhodnutí vychází z citované právní úpravy obsažené v ZPC (§ 129) a nařízení Dublin III (čl. 28 odst. 3). Ohledně tvrzené šablonovitosti napadeného rozhodnutí krajský soud uvádí, že zajisté určité prvky šablonovitosti zpracování lze v napadeném rozhodnutí odhalit, nicméně pokud je zachována zásada individualizace práce s rozhodnými skutečnostmi, nelze považovat takový postup za vadu individuálního správního aktu.
30. Žalovaná dostatečně popsala kroky, které činí za účelem realizace předání žalobkyně do Rumunska, a opakovaným prodloužením zajištění o 42 dnů nezneužila své správní uvážení. Žalovaná vysvětlila nutnost prodloužit zajištění žalobkyně proto, že k datu vydání napadeného rozhodnutí stále probíhal soudní přezkum rozhodnutí Ministerstva vnitra (OAMP) o jejím předání do Rumunska. Předání proto dočasně nebylo možné realizovat, a tudíž nelze ani tímto směrem činit žádné konkrétní kroky. S touto situací počítá i samotné nařízení Dublin III. Podle třetího pododstavce čl. 28 odst. 3 nařízení platí, že *„[p]okud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo*

od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.“

31. Krajský soud vykládá tuto právní úpravu tak, že nařízení Dublin III předvídá možnost ponechat cizince v zajištění, pokud se bude bránit opravným prostředkem proti rozhodnutí o předání do jiného členského státu. Zároveň ale stanoví konkrétní lhůty pro realizaci předání, které je nutné respektovat. Těmto lhůtám je pak třeba přizpůsobit i trvání zajištění. V případě jejich nedodržení zajištění musí být ukončeno. Důležité tedy je, aby doba zajištění žalobkyně nepřekročila šest týdnů od momentu, kdy skončí odkladný účinek žaloby podané proti „dublinkému“ rozhodnutí o předání. Jelikož odkladný účinek byl dle zjištění žalované krajským soudem přiznán dne 9. 2. 2024, trvá do doby, než je soudem rozhodnuto ve věci samé, tedy do „skončení“ soudního řízení (srov. § 73 odst. 3 s. ř. s.). Pokud zajištění na základě předcházejícího rozhodnutí bylo u konce a rozhodnutí soudu dosud nepadlo, nelze předem vědět, kdy přesně tento moment nastane. Odkladný účinek žaloby může skončit buď nabytím právní moci usnesení, kterým soud žalobě odkladný účinek nepřizná, anebo až právní mocí konečného rozhodnutí soudu o zamítnutí žaloby v případě jeho přiznání. V předmětné věci žalovaná takto postupovala a stanovila dobu prodloužení zajištění v maximálním možném rozsahu, tedy na šest týdnů (42 dnů) ode dne skončení předcházejícího (druhého) prodloužení zajištění (8. 3. 2024) do 19. 4. 2024. Přitom nejde stále ještě o maximální možnou dobu prodloužení zajištění, neboť ta by se počítala ode dne skončení soudního řízení o přezkumu rozhodnutí Ministerstva vnitra o přemístění žalobkyně, které k datu vydání napadeného rozhodnutí prokazatelně nenastalo.
32. S tím souvisí i přesvědčení žalobkyně, že bylo povinností žalované – analogicky k řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění (§ 124 ZPC) popsat kroky, které budou prováděny za účelem realizace předání žalobkyně do příslušného členského státu. Krajský soud k tomu opětovně uvádí, že tzv. dublinké řízení je odlišné od průběhu standardního správního vyhoštění cizince. Policie ČR jako zajišťující orgán není zároveň orgánem vedoucím dublinké řízení. Ustálená judikatura ve věcech zajištění a prodloužení zajištění podle § 129 ZPC nepředpokládá, že by měl zajišťující orgán obdobně jako při postupu dle § 124 ZPC vysvětlovat, jaké kroky budou činy směřem k dosažení účelu zajištění. Zcela postačí, pokud je prokázáno, že účel zajištění trvá, tedy že probíhá dublinké řízení či jeho soudní přezkum, což v předmětné věci bylo splněno.
33. Co se týká namítaného nezohlednění mírnějších opatření (tzv. zvláštní opatření za účelem vycestování cizince), krajský soud nesdílí názor žalobkyně, že je žalovaná nezvažovala. Krajský soud v tomto ohledu odkazuje na předcházející rozsudky ve věci zajištění žalobkyně ve věcech vedených pod sp. zn. 33 A 17/2023, 33 A 2/2024 a 33 A 4/2024. Sama žalobkyně pouze uvádí, že by byla ochotna vyčkat v pobytovém středisku (Pobytové středisko Bělá-Jezová) až do svého transferu. To ovšem nekoresponduje s tím, co žalobkyně sama uvedla při podání vysvětlení, totiž že chce pokračovat do Německa a že se nechce vrátit do Rumunska. Krajský soud v tomto

ohledu zdůrazňuje, že argumentace žalobkyně není věrohodná, neboť přicestovala do ČR v utajení bez dokladů na návěsu kamionu za pomoci převaděčů a jednoznačně chtěla pokračovat do Německa. Mírnější alternativy zajištění z povahy věci nepřicházely v úvahu.

34. Pokud žalobkyně znovu zopakovala svou žalobní námitku vznesenou proti prvotnímu rozhodnutí o zajištění za účelem předání do jiného členského státu EU, že nebylo jejím úmyslem v Rumunsku požádat o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud opakuje, že není úkolem žalované zjišťovat, zda bylo či nebylo úmyslem žadatele o mezinárodní ochranu toto řízení skutečně iniciovat. To krajský soud podrobně vysvětlil ve svém předcházejícím rozsudku a pro shodnost této žalobní námítky na svou argumentaci odkazuje (viz body 38 a 39 rozsudku zdejšího soudu ze dne 1. 2. 2024, č.j. 33 A 2/2024-25).
35. Další námitka žalobkyně se týká problému tzv. systémových nedostatků, pro něž by bylo přemístění do příslušného členského státu vyloučeno ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Krajský soud se těmito otázkám věnoval dostatečně podrobně v předcházejících rozsudcích ve věci přezkumu zajištění žalobkyně (rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 1. 2024, č.j. 33 A 17/2023 – 21 a rozsudek ze dne 1. 2. 2024, č.j. 33 A 2/2024-25, body 40- 42 odůvodnění). Na tomto místě opakuje pouze tolik, že napadené rozhodnutí žalované zároveň obsahuje přezkoumatelnou a podloženou úvahu o tom, proč v případě Rumunska po předběžném posouzení neshledala existenci systémových nedostatků, které by na první pohled (*prima facie*) bránily zajištění žalobkyně. I kdyby bylo pravdou, že v Rumunsku nebyl při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany přítomen tlumočník, nejedná se samo o sobě o takové zjištění, pro něž by bylo nezbytné deklarovat systémové nedostatky ve vztahu k rumunskému azylovému systému. Ohledně významu statistik fungování dublinského systému (přijímání dublinských navrátilců) lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2016, čj. 10 Azs 256/2015-55, přístupný na www.nssoud.cz.
36. Problém využití čl. 17 nařízení Dublin III nelze řešit v rámci řízení o zajištění či prodloužení zajištění cizince, ale pouze v samotném dublinském řízení. Pokud se týká odkazu na rozsudek Soudního dvora EU ve věci Fathi (C-56/17), ten se týkal specifické situace při výkladu nařízení Dublin III, a to, zda jsou povinny orgány členského státu v případě absence indicií o tom, že by k projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl příslušný jiný členský stát, vydávat o zjištění své příslušnosti rozhodnutí dle tohoto nařízení. SDEU odpověděl, že čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III musí být v takové situaci, jaká nastala ve věci v původním řízení, vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby orgány určitého členského státu meritorně posoudily žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 2 písm. d) tohoto nařízení, neexistuje-li výslovné rozhodnutí těchto orgánů, kterým se na základě kritérií stanovených uvedeným nařízením konstatuje, že k uvedenému posouzení byl příslušný tento členský stát. Z tohoto rozsudku neplyne, že by měl členský stát nějaké primární správní uvážení, zda vůbec bude pravidla o příslušnosti stanovená v nařízení Dublin III aplikovat. Čl. 17 tohoto nařízení pak představuje výjimku pro uplatnění takové správní úvahy, která je z teleologického pohledu podmíněna tím, že existují politické, humanitární nebo praktické důvody, na základě nichž se členský stát může svrchovaně rozhodnout, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu, třebaže k tomuto posouzení není podle

uvedených kritérií příslušný (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. května 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, bod 37).

37. Ke zbývajícím námitkám, které se týkají podkladů pro napadené rozhodnutí, krajský soud uvádí, že napadené rozhodnutí se opírá o náležité podklady, mezi nimiž dominují listiny od Ministerstva vnitra (OAMP) týkající se průběhu dublinského řízení a dále Informace OAMP ze dne 14. 6. 2023 Azylový systém (Rumunsko). Klíčové podklady pro prodloužení zajištění týkající se průběhu dublinského řízení a jeho soudního přezkumu jsou datovány tentýž den, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí (8. 3. 2024), a jsou tedy zcela aktuální. Nebylo povinností žalované si obstarávat další nové podklady pro rozhodnutí. Žalobkyně přitom ani nespecifikuje, o jaké „nové“ podklady by se mělo jednat a v jakém ohledu by měla jejich absence stíhat zjištěný skutkový stav věci.

VI. Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se ani jedné ze stran náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II. a III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. dubna 2024

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce